

Men vi respekterer resultatet af folkeafstemningen og Maastricht-undtagelserne, og det må regeringen også gøre, og her må regeringen tage sig sammen.

Samtidig skal der heller ikke herske tvivl om, at Danmark skal styres fra Christiansborg – uanset hvor ringe det bliver gjort – og ikke fra Bruxelles eller Strasbourg. Og Danmark skal ikke afgive indflydelse til de store lande, selv om både Frankrig og Tyskland spiller med musklerne.

Og skal der optages nye medlemmer i EU, er det vigtigt på forhånd at gøre dem klart, at de ikke får adgang til et økonomisk tagselvord, og derfor må fondene naturligvis fjernes. Ellers løber hele økonomien løbsk. Danske skatteydere betaler i forvejen dyrt for EU-medlemskabet, og den regning skal være mindre og ikke større.

Når man hører, hvor meget svindel og bedrageri der finder sted med EU-midler – ifølge den socialdemokratiske EU-parlamentariker Freddy Blak drejer det sig om mere end 60 mia. kr. om året – må det i første omgang være her, man skal sætte ind.

Samtidig må der sættes kraftigt ind over for de sydeuropæiske medlemmer af EU, der åbenbart gør, fuldstændig som det passer dem.

De fire såkaldte forbehold, der fik SF til at hoppe i gyngen, er værdiløse. Vi skal ikke depone vores økonomiske handlefrihed og vores politiske frihed hos nogle bureaukrater.

Men tilbage til Danmark og den politiske situation her:

For det ikkesocialistiske Danmark blev finanslovforhandlingerne en deprimerende oplevelse:

De Konservative svigtede deres vælgere og brød det ikkesocialistiske samarbejde i Folketinget og spændte et politisk sikkerhedsnet ud under en socialistisk regering – et sikkerhedsnet, der senere skulle vise sig at være endog meget tæt, f.eks. da finansministeren blev reddet ud af skandalen med milliardlån til Københavns Kommune.

Når der i stigende grad tales om en SK-regering efter næste valg, er det efterhånden en realistisk risiko, selv om De Konservative forsøger at afvise det. Og fru Anne Birgitte Lundholts tale i dag aflivede ikke myten. Vil De Konservative aflive dette rygte, kan det kun ske ved i efteråret at vende tilbage til et samarbejde med de ikkesocialistiske partier og standse knæfaldet for Socialdemokratiet.

Desværre er udsigterne til et nødvendigt valg ikke gode.

Den nuværende regering har spillet fallit, og statsministerens krav om en såkaldt reformpause dækker over stor intern uenighed. Regeringen er handlingslammet, og det er der ikke råd til, for den nuværende situation kræver handling, men den vare kan regeringen ikke levere, og man må håbe, at der i løbet af efteråret viser sig en mulighed for at tvinge statsministeren ud i et folketingsvalg, så vælgerne kan få chancen for at pege på et nyt flertal – et flertal, der har det nødvendige politiske mod til at vende udviklingen i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er godt nok klar over, at når man som ordfører tager ordet for at svare, har man ganske kort tid, og at det derfor er nødvendigt at prioritere de svar, man giver, men det var ærgerligt at se den prioritering, hr. Jørgen Estrup på Det Radikale Venstres vegne så foretog, for den medførte, at hr. Jørgen Estrup for et øjeblik siden ikke med ét eneste ord svarede på, om vi kunne forvente, at Det Radikale Venstre vil kæmpe for, at vi får en folkeafstemning om resultatet af regeringskonferencen.

Vi har ikke kunnet få nogen garanti om, at der kommer en folkeafstemning, men der er jo ikke nogen, der forestiller sig, at regeringskonferencen slutter uden et resultat, og derfor er det selvfølgelig ikke tilfældigt, at jeg under afslutningsdebatten i dag spørger Det Radikale Venstre, for Det Radikale Venstre har jo udmærket sig ved, at partiets nuværende udenrigsminister endda har holdt et Hindsgaul-seminar om, at folkeafstemningstemaet virkelig skal udbygges og bruges, og så må Det Radikale Venstre vel også være det første parti i regeringen til at sige, at Det Radikale Venstre vil være garanten for, at vi får en folkeafstemning om resultatet.

Jeg har tidligere sagt, at jeg ikke forventer, at et flertal her i Folketinget vil være nogen som helst form for bremseklods for EU-integrationen, hvilket Dansk Folkeparti finder er nødvendigt, og derfor har vi altså kun befolkningen at fæste vores lid til, men det har selvfølgelig den konsekvens, at vi kun kan få befolkningen til at virke som bremseklods, hvis et flertal herinde anerkender, at vi skal have en folkeafstemning om resultatet.

Og jeg håber stadig væk, at Det Radikale Venstre under debatten vil ytre sig om det punkt, for hvis ikke Det Radikale Venstre vælger at gøre det, kan man jo frygte, at holdningen